

120
ГОДИНИ

ХРАМ НА ЗНАНИЕТО

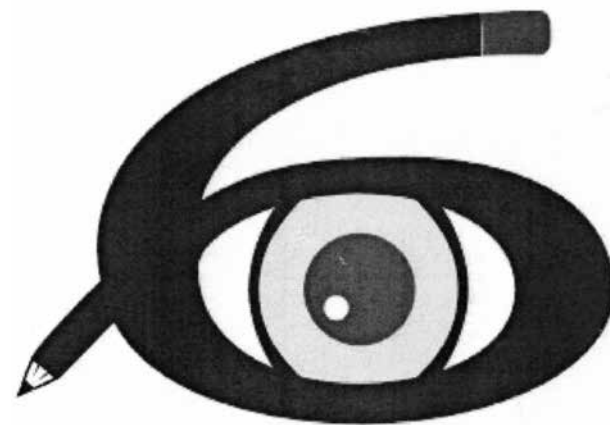
Нашият патрон

граф Николай Павлович Игнатиев

Шесто основно училище

**СПОМЕНИ, ТВОРЧЕСТВО,
МЕЧТИ**

Юбилейна книга

СТОЛИЧНА ОБЩИНА РАЙОН "СРЕДЕЦ"

До г-жа Нвелина Спасова

Директор на 6 ОУ "Граф Х. П. Изнatieв"

гр. София

ПОЗДРАВЛЕНИЕ АДРЕС

Уважаема госпожо Директор,

Уважаеми учители,

Скъпи ученици,

Приемете поздравленията ми по повод Вашия празник - 120 години от основаването на 6 ОУ "Граф Х. П. Изнatieв".

Всяка година означава история, опит, традиции, утвърждаване и прилагани във времето с ясно намерение за развитие на българското образование. Училището Ви е събирало и продължава да събира, съхранява и дарява духа на знанието. Доказват го хилядите му възпитаници, преминали през този храм на просветата както и многобройните победи от олимпиади, състезания, конкурси и лични постижения в различни области на човешкото познание и наука.

Скъпи учители,

Бъдете здрави, не спирайте да дарявате знания и да възпитавате младите хора да се чувстват като част от една вековна традиция, да запазят увереността си, че училището им е оставило нещо добро и полезно, както и топлото чувство за любими спомени.

Благодаря Ви за всичко, което правите и с което допринасяте за авторитета на училището!

Скъпи ученици,

Не забравяйте, че животът не иска от Вас да сте най-добрите, а да дадете най-доброто от себе си! Живейте с вдъхновение и жажда за знания! Бъдете все така любознателни, трудолюбиви, упорити и никога не забравяйте корените си, независимо в коя точка на света се намирате.

Уважаема госпожо Директор,

Благодаря Ви за всеотдайността, с която изграждате екипа и се грижите за децата!

Честит празник!

Мария Ачкова,
кмет на район "Средец"

СКЪПО УЧИЛИЩЕ, ЧЕСТИТА 120-ГОДИШНИНА!

„Моето училище!“ Всеки, докоснал се до теб, произнася тези слова и те носи в сърцето си.

Повече от век ти си част от житейския път на своите учители, на своите ученици, част от събитията и културния живот на столицата ни.

За мен ти си съдба. Посрещна ме млада, ентусиазирана, дари ме с обичта на учениците ми, с мъдростта на учителите, оставили диря в историята ти. Уча се всеки ден от трудностите, пред които се изправям, и се радвам, ако успея да ги преодолея. Изкачвам отново и отново малките си върхове. В теб премина професионалният ми път. За мен той бе призвание да даряваш себе си на другите. Сега, когато косите посребряват, е време за равностметка.

В теб децата израстват и градят фундамента на своите мечти, а днес отново се връщат, за да се похвалят с онова, което са постигнали.

В теб поемат подадената ръка и откриват приятелството, което остава за цял живот.

Тук за първи път някой среща любовта и тя определя житейската посока.

Тук най-ярко блестят нравствените ценности, които всеки носи със себе си завинаги.

Заедно с теб прекрачихме във времето на новите технологии, едно предизвикателство на съвременната епоха, за да бъдем полезни в овладяването на знанията.

Идва време, в което ти даряваш на всекиго частица от себе си, която всеки стаява нейде дълбоко в душата си, за да го топли и окриля, когато има нужда да се опре на спомените си.

А ти съхраняваш своя особен дух и магична атмосфера и ставаш все по-богато със знания, възжеления, емоции, чувства, спомени.

Гордея се, че повече от три десетилетия съм част от теб и двадесет години твой директор.

Бъди благословено!

Ивелина Спасова - директор

ЧЕСТИТ 120-ГОДИШЕН ЮБИЛЕЙ!

Скъпи учители и възпитаници,

Чест и изключителна привилегия е възможността да развивате създадените в продължение на повече от столетие традиции в обучението и изграждането на личности именно в Шесто основно училище „Граф Н.П. Игнатиев“. Училището, създадено преди 120 години, е съхранило ценностите и духа на времето на няколко поколения бележити педагози и техните ученици. Ваш дълг е да приемете наситения заряд на миналото и да пренесете новото и модерното, за да отговорите на предизвикателствата на настоящето. Ваша е и отговорността да дадете своя собствен принос за развиване в бъдеще качеството на българското образование и иновациите в училище.

Бъдете горди с училището, което дава най-ценното богатство за личността - образованието, и знанието, което преодолява хоризонта пред нея, като запазите стремежа към усъвършенстване през целия си жизнен път.

Честит празник!

Училищно настоятелство

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

**Уважаема госпожо Спасова,
уважаеми учители,
скъпи ученици,**

Общественият съвет на 6 ОУ „Граф Игнатиев“ Ви поздравява за годините на труд, учение и успехи в образователния процес.

Шесто училище „Граф Игнатиев“ е едно от най-старите училища в столицата и в 120-годишната си история е дало образование на десетки държавници, лекари, адвокати и е възпитало стотици отговорни към обществото ни хора.

Приемете нашите най-искрени пожелания за още години с високи резултати в образователно-възпитателната дейност, много отлични ученици и постижения в национални и международни олимпиади.

Приемете благодарността ни към всички директори и учители, дали своя принос в усъвършенстване на образованието и възпитанието на младите хора, както и в съхраняването на добрите български традиции.

Обществен съвет към 6 ОУ „Граф Игнатиев“ - София

КНИГАТА НА МОЯ ЖИВОТ

Случайно или не, в моя кръгзор навлезе - мощно, завладяващо - името на граф Николай Павлович Игнатиев. Обзета от трепетни родолюбиви чувства, тръгнах по следите на този, по думите на Иван Вазов, „велик българолюбец“. Повече от половин век (и не спирам!) се ровя в архиви и мемоари, разгръщам страниците на отминали епохи. Издирвах негови предци и съвременници, съмишленици и сътрудници. Откривах потомците му, разпръснати по целия свят. Дори ги свързвах помежду им. Мнозина от тях посрещяхме в България, а те, трогнати от забравата на нашия народ, даряваха ценни семейни реликви.

Водена от мисълта, че отминалите поколения имат право на живот, създадох пътуваща фотодокументална изложба „Моят идеал - свободна България“, представяна над сто пъти у нас, в Русия, Украйна, Сърбия. Благодарение на спонсори видя бял свят и книгата ми „Н. П. Игнатиев-графът на българите“ (С., Абрис дизайн център, 2008, 542 стр., 401 илюстрации). Преведена от ръкопис на руски език, за първи път бе издадена в Москва със заглавие „Рыцарь Балкан. Граф Н. П. Игнатьев“ (Центрполиграф, 2006). По случай 100-годишнината от Освобождението на България Националната ни телевизия излъчи документален филм за видния руски дипломат по мой сценарий (режисьор Ангел Вълчанов).

И всичко започна от Шесто училище «Граф Н. П. Игнатиев»! След като завърших Софийския университет, бях назначена тук за учителка по руски език. Прекрахих прага на превърналото се завинаги в най-любимо и значимо за мен място през септември 1959 година, та до 1968, когато преминах на журналистическото поприще. Имах големия шанс още от първите дни на трудовата си дейност да бъда обгърната от един невероятен колектив с ерудирани и доброжелателни педагози, любознателни и ученолюбиви ученици. Започнахме издирвателска дейност за патрона на училището, провеждахме експедиции и научни конференции, създадохме музей, който бе открит от внучката на граф Игнатиев Екатерина Николаевна. След нея през последващите години гости на училището бяха и други потомци: Николай Алексеевич Игнатиев, Олга и Катя Чевские от Русия, Александра Н. Игнатиева от Украйна, Леонид Игнатиев от Швейцария, проф. Джордж Игнатиев и синът му Андрю от Канада, Екатерина Л. Игнатиева-Цурикова и свещеник Дмитрий Л. Игнатиев от Германия.

Моята «графигнатиевиада», която получи много други плодотворни продължения и ме възнагради с безброй творчески радости, започна от тук, от Шесто! Постигнатото дължа на колегите и моите ученици. Описах съм го в книгата на моя живот «Н. П. Игнатиев-графът на Българите».

Калина Канева

ВСТРЕЧА С ОЛЬГОЙ ЧЕВСКОЙ

Наступил особый день. Какой день? 3-ое марта - патронный праздник нашей школы. Мы ученики третьих классов подготовили короткую программу на русском языке. Вы спросите почему? Потому что мы пригласили в гости к нам Ольгу Чевскую - правнучку нашего патрона - графа Игнатьева.

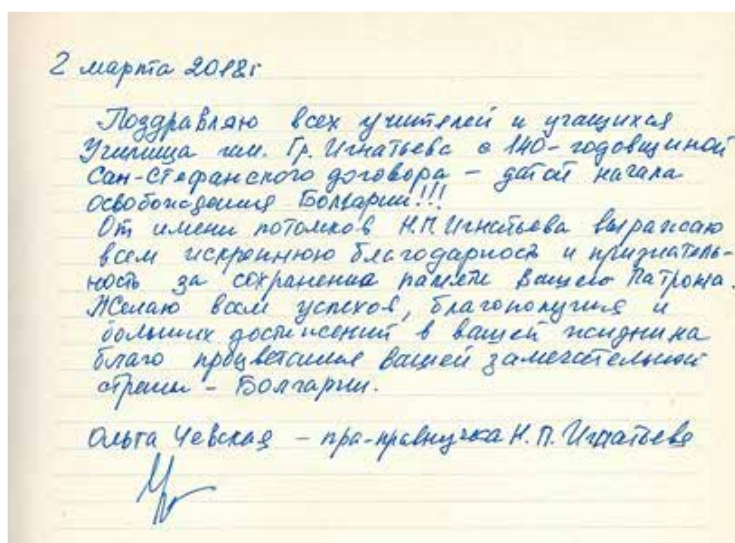
Праздник начался. Мы сидели в салоне и с нетерпением ждали её. Как она выглядит? Это же графиня. Выглядит ли она как принцесса из сказок?

Дверь открылась и вошла самая обыкновенная женщина. Она волновалась больше нас, а её глаза были полны слез. Она нам мило улыбнулась, а мы подарили ей болгарскую мартеницу.

Чевская села на первый ряд и программа началась. Мы боялись напутать что-то, но наше исполнение было прекрасным. Она похвалила нас, а её лицо светилось счастьем. Потом Чевская нам рассказала как волновалась входя в школу и первое, что увидела, был портрет её прадедушки графа Игнатьева.

Встреча прошла, но эта милая женщина осталась в нашей памяти и сердцах. Мы надеемся увидеться с ней еще раз.

**Никол Милкова, Вяра Господинова, Яна Панайотова,
Пресиана Петкова, Елена Назаркова и Андрея Манчева - 5б клас**

ТЪРСЕНАТА ДУМА

В духа на времето исках да намеря една дума, изразяваща всички чувства и мисли, които предизвиква у мене споменаването на 6-то ОУ „Граф Игнатиев“. Исках, но не можех. И както става по филмите, а може би често и в живота, нещо се случи. Приятелско момиче, заминало далеч, оженило се, родило дете, ме помоли да се срещнем пред училището, защото искаше да го покаже на сина си. Когато синът ѝ, петгодишен, ме видя, отдалеч се затича, спря пред мен, погледна ме предизвикателно и изрече на един дъх: „Аз знам коя си. Ти си учителката на мама!“. Отдавна не бях изпитвала такова външение. Майка му беше решила, че този факт е далеч по-важен от всичко друго - познанство от поколения, приятелство, преживени радости и тревоги.

Това дете беше разрълнувано - очичките му грееха и в тях имаше радост, възторг, възхищение. Това дете винаги ще носи в съзнанието си мисълта, че да си учител е нещо голямо, важно, изключително. Какво по-хубаво от това!

Хвана ме несприятливо за ръка, влязохме в двора и то, като посочи сградата, с все същия плам изрече: „А това е училището на мама!“.

Че аз се вълнувах, е ясно, майка му мълчаливо го наблюдаваше с умиление, но истински впечатляващо за мене беше искреното, неподправено външение на детето.

И тук е центърът на историята - от три училища и един университет, в които беше учила, майка му избра да покаже на сина си точно това. Тук вече знаех думата - външение.

Как да опишеш чувството, което те обзема, когато се изкачваш по изтритите от времето стъпала, когато виждаш вдлъбнатините от хилядите (това не е ли малко) стъпки по мозайките на коридорите, когато чуеш първия училищен звънец, но истинския, не оня - електронния, с истинска, неизтъняла от времето дървена дръжка, окичена с цветя и здравец? Годишите показват, че това не се забравя. Не го забравят и учениците, минали за пръв път прага на Училището под звучния му гласец и добрия поглед на първата учителка. И се връщат! Идват на празници, идват и в делници, идват, ако са се върнали за малко от далечни краища, идват, за да запишат децата и внуците си!

Има нещо в това училище. Не знам точно какво, но има. И всеки път, независимо дали ще свия от „Раковска“, дали ще тръгна по „Стефан Караджа“, по „Граф Игнатиев“, или ще мина през градинката на „Св. Седмочисленици“, изпитвам едно неподправено, истинско чувство..., изпитвам външение!

От все сърце желая външение на всички минали, настоящи и бъдещи ученици, на всички учители и служители, щом се сетят за своето училище - 6-то ОУ „Граф Игнатиев“.

Савка Стойчева-Робева
учител по български език и литература

ДУХЪТ НА ЧОВЕЧНОСТТА

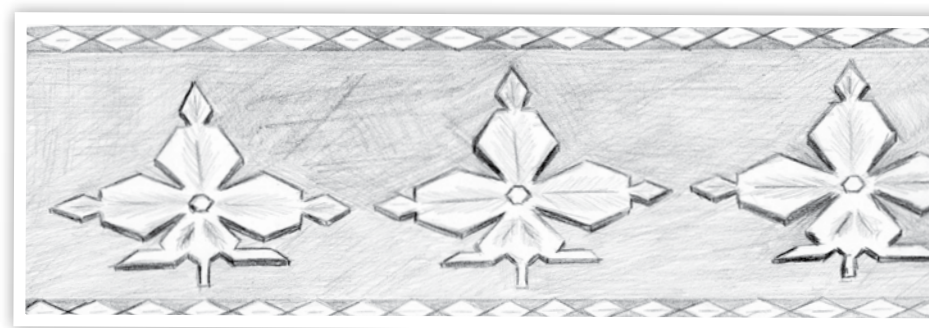
Всяко начало на пътя е трудно. И това не е само клише, а много изстрадана истина, която хората осъзнават години по-късно, много след като вече са пораснали и като че ли са забравили онова, което са преживели.

Когато се връщам назад във времето, не мога да не се сетя за 6.ОУ. Не съм учила там и не съм го завършила, не съм част от възпитаниците му, с чиито слава и успехи сега то, съвсем основателно, се гордее. Но в моите спомени стои част от една по-дълбока и по-силна среща с Училището. Там се научих, че да преподаваш е трудно, но и преодолимо, ако имаш опора, ако има някой, който да те подкрепи, когато не знаеш как да се справиш с учениците и как да преодолееш тези вперени в тебе очи.

Спомням си ясно едно слънчево априлско утро, когато за първи път трябваше да вляза в класната стая и да бъда учител. Спомням си и тревогата, която ме връхлиташе, и страха, че няма да се справя, които се усилваха, докато прекосяха градинката и наближавах Училището. И тогава срещнах един разбиращ поглед, една млада жена, която беше готова не просто да ме ръководи, но и да ме насърчава, да бъде с мен в изпитанието, без да подценява, без да укорява, без да се гневи - госпожа Александрова.

Сега, много години по-късно, когато аз вече не съм млада, а ония трепети сякаш ги няма в мене, аз все още съм силно свързана с това училище. Не само защото сега съм колега на госпожа Александрова, с която вече заедно обучаваме студенти, не само защото учителите ни приемат като част от себе си, а учениците ни посрещат с радост, а защото това училище оставя топлота, която не може да бъде описана, не може да бъде измерена, не се купува и не се продава. Там витае дух, който отдавна вече е забравен в много от нашите училища - дух на човечност и грижа, на отзивчиви погледи и нежна подкрепа, на една безрезервна отдаденост на учителите към децата. А за всички това няма дума, по-силна от БЛАГОДАРИЯ!

гл. ас. д-р Деспина Василева
СУ „Св. Климент Охридски“

Калина Вакарелска - 6в клас

„ЯНКИ ДУДЪЛ“

За мен петилетието 1990-1995 година е свързано с много и разнообразни емоции сред децата и учителския колектив. Имаше весели и не дотам весели случки в клас и по коридорите на училището.

По това време часовете по английски език за по-голяма част от учениците бяха докосване до нещо съвсем ново, непознато, интригуващо, особено за петокласниците. Те започваха обучението си по западни езици тогава. Тяхното любопитство и любознателност често не се побираха само в темата на конкретния урок, а разпитваха за живота във Великобритания, за исторически личности, за крале и събития. Това ме караше да съм винаги нащрек, готова да разкажа за нещо повече, за нещо преживяно и видно в Лондон, Халифакс, Хексам или някъде другаде на острова. Четях справочници и английски издания, за да мога да допълвам и разнообразявам уроците си с някой интересен факт от английската история и съвремие. Понякога в последните пет минути от часа разказвах за възникването на езика, за крал Артур, за Хенри VIII, Ан Болейн, Дикенс и др...

Бях класен ръководител на едни жизнерадостни, енергични, обичливи и любопитни деца, чиито образи и досега ме вълнуват. Отворя ли албума със снимки, виждам усмихнатите красиви личици, които днес едва ли бих разпознала без тяхна помощ, срещайки ги на улицата.

През 1994 година се честваше 95-годишнината от създаването на нашето училище. Много ярко си спомням с какво въодушевление се втурнаха да се подготвят за участие в юбилейния концерт момчетата и момчетата от моя клас. Естествено беше да изберем да участваме с нещо, свързано с английския език. Речено-сторено. Ще пеем и танцуваме. Когато стигнахме до подбора на участниците, се видях в чудо. Тези, които искаха да участват, не можеха да пеят вярно, а тези, които можеха да пеят правилно, се срамуваха и страхуваха от сцената. Все пак успях някак си да слобя групата и започнахме репетициите. Всичко потръгна добре. Разучихме английските текстове и мелодиите на песните. Дойде ред на хореографията. Това обаче не беше силната ми страна. На помощ дойде майката на Лили. Тя толкова заразително ги увлече в танцовите фигури и всичко си дойде на мястото. Последната ми грижа бяха каубойските шапки, шалчета, костюми и ботушки с подковани на токчетата налчета, за да потропват звучно. И ето пак заслугата е на отзивчивите и грижовни родители. Дойде заветният ден 1 март 1994 година и ето ни, след усърдни репетиции, на сцената на НДК. Притеснени, но и вдъхновени децата запяват и заиграват на сцената като истински артисти. Помня, че една от песните беше жизнерадостната, весела песничка „Янки дудъл“. Пеят в ритъма на мелодиите, потропват с подкованите ботушки, подскачат и изпълняват заучените движения.

Следват овациите на публиката и нашите радостни викове зад сцената. Дълго след това в класа имаше коментари и идеи за нови изяви.

Днес тези мои ученици са около четиридесетгодишни, вече семейни, с деца и току някой в трамвая или по улиците ме спре и каже: „Здравейте госпожо, спомняте ли си, аз съм...“

Лили Димитрова
учител по английски език

Мария Николова - випуск 1990 г.

СПЛИТАМ ПУЛСА

Сплитам пулса
на душата
в плитка на върба.
Сплитам пулса
на върбата
в нишка на мечта.

Писъкът на нощна птица
затаи се пак
в пъстролистени шевици -
оцветени с мрак.
Двете багри на душата -
черно/бял нюанс
плачат истина
и капят във
хартиен транс.

ИСТОРИЯТА НА ЕДНА СНИМКА

Когато г-жа Денева, емблематичната ни учителка по музика, стъпеше на сцената на Сатиричния театър да дирижира училищния хор на патронния празник всяка година и тя, и залата засияваха. В навечерието на 110-годишнината от Освобождението на България започна трескава подготовка за юбилейното честване. За гост бе поканен внукът на Граф Игнатиев, Джордж Игнатиев, виден канадски дипломат и общественик, роден в Русия. Идваше в България специално за юбилея. Предвидено беше да посети нашето училище и да присъства на грандиозния концерт в Сатиричния. Истинско събитие. Вероятно заради това Денева бе включила ария из операта „Травиата“ на руски в сценичния репертоар на хора. Обожавахме да я пеем. „Сър Джордж“, както го наричахме в месеците на подготовка, със сигурност щеше да остане много впечатлен.

Сред стари снимки вкъщи открих една, на която изхвърчам от централния вход на училището в слънчев зимен ден, без връхна дреха. Със силно модернизирана пионерска униформа в тон с късата прическа - риза от гардероба на баща ми, черна пола на майка ми до земята... Така се обличахме в края на осемдесетте, чувствахме се много стилни. Трийсет години по-късно нямаше да знам какво се е случвало в този миг, но снимката е голям формат и на гърба ѝ съм изписала всеки сантиметър. Датата е 1 март, 1988 г. и аз тичам към Сатиричния театър, където Денева вече строява хора за генерална репетиция. Закъсняла съм, защото са ме избрали да поднасям графика на руската църква на Сър Джордж, със специален поздрав на английски език. Пиша, че е бил трогнат.

Вярно, че по това време вече доста ученици от 6-то ходехме на Алианс, където години наред мисис Радева усърдно ни обучаваше по „инглиш“. Вярно, че бях добра, каква чест, че са избрали точно мен. В училище е имало телевизионни репортери и журналисти, значи са давали посещението по телевизията и са писали за него във вестника. Присъствали са всички учители. Все пак явно са ме пуснали по някое време и съм успяла да се строя на сцената с останалите хористи. Сега си спомням вълнението, с което гледам от сцената препълнената зала на театъра, спомних си и текста на арията от „Травиата“:

Жил Пикилио, сильный, смелый Андалусский матадор

и боях его чудесных носят слава до сих пор...

Велина Минкова - випуск 1988 г.
преводач и писател, автор на романа „Доклад на зелената амеба за химическия молив“,
вдъхновен от ученическите ѝ години в 6 ОУ
Париж, Франция

МОИТЕ ПЪРВИ ЖИТЕЙСКИ УРОЦИ

Казвам се Димана и съм възпитаничка на 6-то основно училище „Граф Игнатиев“, с което много се гордея.

Дядо ми обичаше да казва, че първите седем години от живота на човек са най-важни. Аз смея да твърдя, че това важи и за първите години в училище.

Аз съм на 43 г., работя в най-престижния технически университет в света и всеки ден използвам житейските уроци, които научих в моето училище като дете.

Бях избрана да взема участие в едногодишна програма за развитие на лидери в Масачузетския университет, където трябваше да се обърна към миналото си и да разкажа какви събития от моя живот са довели до позицията, на която се намирам в момента. Работих дълго над това задание и след като го завърших, осъзнах, че повечето житейски уроци в моя живот съм научила в онези години, прекарани в 6-то училище.

Ето два прости примера: по природа обичам да се състезавам и естествено да печеля. В онези времена се провеждаха софийски състезания между всички училища за събиране и предаване на вторични суровини. Аз си наумих, че искам да спечеля, и успях да въодушевя моите съученици. През следващите две седмици бяхме навсякъде - мазета, тавани, родителски офиси и освен това мъкнехме набавената хартия до пунктовете за вторични суровини. Спечелихме! Наградата беше парична и бе достатъчна за целия клас да изкара една седмица на зелено училище на Витоша! Прекарахме си чудесно и поне за мен това е един от най-хубавите ми спомени от онова време... Естествено, аз бях много доволна от победата, но също така осъзнах, че никога не бих могла да я постигна сама, но като част от отбор беше лесно и забавно.

В шести клас се бяхме разбрали с нашата класна една събота сутрин да отидем на Витоша. Около десет човека се събрахме пред училището, но тя не дойде. На нас ни се ходеше толкова много, че решихме да отидем на екскурзията, независимо че бяхме сами. Качихме се на Алеко и като всички деца искахме да изкачим Черни връх, колкото се може по-бързо, така че хванахме пътеката направо нагоре по стената. И до ден-дневен не знам защо, една от приятелките ми изведнъж загуби зрението си. Всички се стреснахме, но вместо да се паникьосаме, се обърнахме и бавно започнахме да слизаме надолу, този път по пътеката. След около час зрението на момичето се оправи и всички се прибрахме доволни. Но, както знаете, новините (особено лошите) бързо се разпространяват, и преди да се усетя, ме грозеше намалено поведение... Бях шокирана - отличничка и отряден председател, чието поведение можеше да бъде намалено, а това автоматично щеше да попречи на кандидатстването ми в желаните от мен гимназии...

Бях много ядосана и решена да се защитавам, защото в моите очи не бях направила нищо лошо. Напротив-бях помогнала на приятелка да слезе безопасно от планината. Когато се изправих пред учителския съвет и попитах защо само аз съм в беда, след като всички заедно бяхме решили да се качим на Витоша, ми казаха, че другите деца просто са ме следвали и е трябвало да бъда по-отговорна. Историята завърши с щастлив край - поведението ми не беше намалено, но аз научих много важен урок - че понякога, независимо дали ти харесва, или не, другите хора следват твоите действия и позицията на „лидер“ е свързана с поемане на голяма отговорност.

Гледайки назад, с умиление си спомням и доброто, и лошото от тези детски години. Благодарна съм за всичко, на което ме научи училището мило. Ти живееш в моето съзнание, любимо училище, и аз всеки път, като се върна при теб, се чувствам така, сякаш вчера съм прекрочила прага ти за последен път!

Честит празник!!!

Димана Макдонълд - випуск 1989 г.
Бостън, САЩ

„ХУБАВО МОМИЧЕ“

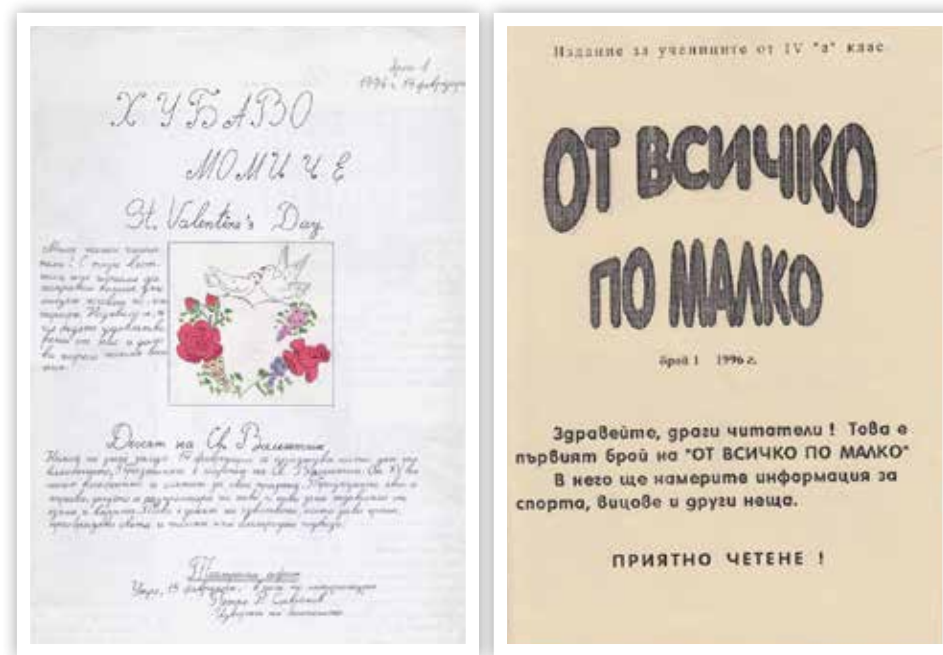
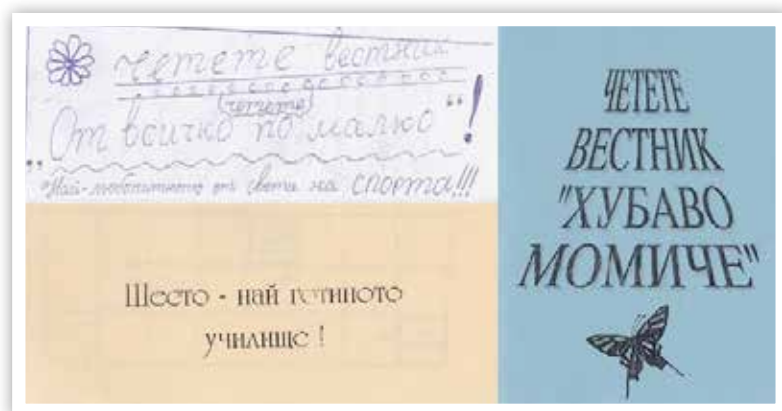
Има стари папки, с които човек никога не би се разделил, защото листовите, събрани в тях, носят не само отпечатъка на времето, но имат и огромна емоционална стойност.

Избледняващите от година на година редове не са само избледняващи редове. Задрасканото, подчертаното, поправеното с коректор представляват превърнали се в материален факт реплики в един дълъг разговор. Прегънатият ъгъл има своя история. Разлепената от едната страна снимка или прекопирана картинка е специално търсено и намерено съкровище, дадено ти от приятел... Който притежава такива папки, знае какво е усещането, когато ги отвориш - става ти мило, усмихваш се неусетно и осъзнаваш колко дълго време си прекарал неподвижно, потънал в мисли и спомени чак когато се обади някой изтръпнал крайник.

В една такава папка се намира архивът на вестник „Хубаво момиче“, списван от пет приятелки (редакционно дружество МТМММ, състоящо се от Мая, Мина, Милена, Тони и мен). Това беше първият по рода си вестник в училище, който доведе до бум на периодиката в 4а клас през пролетта на 1996 година. Още от началото облика на „Хубаво момиче“ оформяха рубриките „Светски клюки“, „Коя от тях е най-красива“ и „Бижутата на Британската корона“, чиято актуалност очевидно не е намаляла и до днес.

Малко след „Хубаво момиче“ в медийното пространство се появи вестник „От всичко по малко“, издаван от момчетата, който обогати и развълнува живота в класа още повече, стигна се даже до прехвърчане на журналистически искри в два последователни бора. (Третата водеща печатна медия, „Светът е оцелял, защото се е смял“, мъдро не се включи в спора, а наблягаше на доброто настроение през цялото време.)

д-р Мария Славчева - випуск 1999 г.

„ОТ ВСИЧКО ПО МАЛКО“

„Остави се да бъдеш воден от детето, което някога си бил“, казва Жозе Сарамаго. Ако затворим очи и се върнем назад, несъмнено ще открием, може би с известна изненада, че повечето от нещата, които ни водят днес, са родени в някой детски миг. Едно от тези събития в моето детство е първият брой на „От всичко по малко“-вестникът на учениците от 4а клас. Учениците, но без момичета, разбира се! Треска, вдъхновение, банда приятели, вицове, футбол, баскетбол, кръстословици, предпечатна подготовка, леко изнервени родители, които току-що са разбрали как тържествено си обещал на всички, че ще напечаташ всички екземпляри от първия брой - момчешка чест, какво да се прави, паника на ксерокса, бърза крачка преди първия звънец, всеобща радост, триумф. Е, за момчетата - реклама на техния вестник на цялата наша пета страница, трябва да са доволни. Всичко това в нашето красиво 6-то училище.

Симеон Стойчев - випуск 1999 г.
адвокат

МОЕТО УЧИЛИЩЕ - МОЯТ ДОМ

За всеки човек началното му училище има различно значение. Някои го свързват с учене, други с приятели, трети - с първите стъпки към независимостта.

За мен 6 ОУ винаги е било и винаги ще остане дом. В него получих първите си знания, намерих първите си приятели, открих първата си любов, както и първите си разочарования. Дните минаваха, както еднакво, така и коренно различно. Днешните ученици няма как да усетят радостта от това да си купиш сокче за 10 ст. (а през лятото и същото ледено сокче за 15 ст.), но се надявам все още да могат да си вземат принцеса от клек-шопа отсреща в голямото междучасие, а заедно с нея и кафе за някой вече преуморил се от детската ни лудост преподавател. Винаги ще помня постоянните игри на садже, ряс и народна топка в предния двор, както и невъзможността да се запомнят всички видове почви по география, търновския надпис на хан Омуртаг, както и безкрайните формули по математика и физика.

Благодарна съм за грижите, любовта и знанията, които съм получила.

Благодаря ти, скъпо мое училище!

Милена Клингова - випуск 2010 г.
студентка по медицина

КАКВО МИ ДАДЕ УЧИЛИЩЕТО

Като се замисля за 6-то училище и за седемте години, които прекарах в него, всеки път си задавам въпроса какво взех от тези години и от това място. Прелиствайки страниците на моите ранни спомени за детски и юношески приключения, откриване на нови хоризонти, радости, разочарования, страхове и гордости, стигам до трите основни приноса на 6-то училище в моя живот:

Първият са хората, които станаха и до ден-днешен са част от живота ми, макар и 26 години по-късно: най-добрият Приятел и Първата учителка. Колко съм получил от тях, не мога дори сам да оценя.

Вторият е изграждането на моята личност и на моето самочувствие. Ако в първите седем години от живота ми моите родители поставиха основите на този безкраен процес, то 6-то училище издигна първия етаж на моето „АЗ“.

Третият принос са критериите и очакванията, защото не всеки успява да вземе такива дарове от своето училищно образование, а и не всяко училище е способно да ги даде.

Сега, бидейки баща, на когото му предстои да изпрати в училище най-скъпоценното нещо в живота си - своите деца, оценявам този подарък най-много.

Високи са моите критерии, а очакванията реалистични. Аз имах голям късмет с 6-то училище, но за моето дете няма да разчитам на късмет, а съзнателно ще се опитам да създам най-благоприятната заобикаляща среда и да му дам най-добрия старт в живота.

Благодаря от сърце на всички от 6-то училище, които ми дадоха тези знания и този опит!

Тома Комитски - випуск 1998 г.
директор на отдел „Продажби“ в софтуерна фирма Vidsto cmbh
Берлин, Германия

Диляна Каменова - 5б клас

УСМИВКАТА

Какво... усмивка?

За нея мога да напиша чудеса, но трябва ли, след като тя говори вместо мен... Тя винаги е разбираема, дори и без слова. Погледнеш ли в очите на усмихнат, няма как да не разбереш това.

Очи ли казах?

О, тя е и сърце. А в сърцето пулсира твоята душа!

Е, какво е тя - усмивката? Тя не може да говори, но владее всякакви езици. Няма възраст, нито пол, но въпреки това е близка с всеки, живее в нас - вродена ни е.

Усмивката е вечно млада и силна. Дали грее в очите на столетник, или на дете - тя чуден дар е!

Усмивката е дипломат, парламентър, верен спътник и съюзник по пътя към успеха.

Усмивката е пратеник на добрината, подадена ръка и одобрение.

Усмивката е светлина в тъмата, тя ражда мир и изцеление.

Усмивката е вяра и любов.

А защо ли някои не се усмихват, нима загубили са всичкото това - вроденото?

Не, то е в тях, усмивката е жива!

Е, върви тогава! Усмихни им се! Усмивката ти ще ги излекува и ще ги измъкне от съня.

Мисля как ли да завърша, а уж нямаше да пиша чудеса. Е, усмихвах се, докато пиша, и стигнах до вашата усмихната душа.

Косара Първанова - випуск 2018 г.
Конкурс за есе на тема: „Усмивката“ Патронен празник 2017 г.

МОЕТО ШЕСТО УЧИЛИЩЕ

„Мое първо, мило и светло училище! Никога няма да те забравя! Добри и лоши мигове, сълзи и усмивки, верни приятели и врагове - това остава завинаги.

Споменът за този вълшебен кът, съхранил нашите мечти, винаги ще бъде някъде там, дълбоко в сърцето ми. На всекиго е познато чувството на скръб и желанието да се върне времето назад към тези прекрасни години. Човекът, който ни подкрепяше по пътя на съзряването, който изслушваше проблемите ни, беше нашата класна - госпожа Александрова. Искрената обич, с която ни гледаше, изпълваше душата ми с радост. А класът...СЕДМИ Б - всеизвестният и винаги виновен за всички бели в училище и извън него. С най-висок успех и най-лоша дисциплина - това беше славата му, която се носеше по коридорите и в учителската стая. Единни и сплотени, заедно опитахме от всичко. Тайните и праха, който вдигахме в класната стая, сега лежат самотно. Раздялата на това цяло ще бъде запомнена само от хладния и грижлив въздух в безкрайните самотни, но и странно обединяващи коридори.“

Това са думи на дъщеря ми при завършването на седми клас в 6-то основно училище „Граф Игнатиев“. Слушах я и в съзнанието ми нахлуха спомени. Точно преди 30 години преживях също толкова болезнено тази раздяла, както още три поколения от нашето семейство. Това беше един от най-тъжните дни, които са се запечатали в съзнанието ми и до днес, минал проверката на времето, болките и трудностите в живота на възрастните и оставил ярък отпечатък.

Сигурна съм, че като това училище няма друго! И до днес не съм чула или разбрала за друго, чиито ученици да завършват със сълзи и болка в душата...и винаги да се връщат.

Мислите ли, че е случайно - аз също като дъщеря си завърших в най-лудия, най-дивия, с най-големи проблеми с дисциплината, но с най-висок успех - СЕДМИ Б. Класната ни-госпожа Миланова, бе най-всеотдайнният човек, който винаги ни гледаше с такава любов. И сега три десетилетия по-късно съм сигурна, че любовта, ценностите и знанията, с които нашите учители ни дариха, изградиха до голяма степен нашите характери, направиха ни хора.

ОБИЧАМЕ ТЕ 6-ТО-ТИ ВИНАГИ ЩЕ СИ В СЪРЦАТА НИ!!!

Неда Пенчева 76 - випуск 2018 г.

Анна Кемилева 76 - випуск 1989 г.

Неда Пенчева - випуск 2018 г.

Републикански шампион на България

по сноуборд - девойки за 2016, 2017 и 2018 г.

ЖИВЕЕМ В ЗЕМЯТА НА БОТЕВ И ЛЕВСКИ

2016 година, XXI век! Време на развити технологии, космически постижения, открития в медицината. Време на нарастваща агресия, страх и отчужденост в обществото. Време, когато разочарованието от настоящето пропъжда хиляди млади хора от родината, за да търсят друг, различен живот по света.

Това е времето днес, сто и четиридесет години след смъртта на Христо Ботев и Васил Левски. Ние, потомците на тези две икони в българската история, живеем в тяхната земя, която е все така красива и величествена. България вдъхновяваше двамата герои и борци за свобода за подвиг, за саможертва в името на нашето бъдеще. Те отдадоха своята младост, своя живот, за да сме свободни днес, като се превърнаха във възпелъци на чистата личност, на мярата за духовна извисеност и родолюбие. Свободата и пътят към нея бяха техният осъзнат житейски избор. Те мечтаеха, действаха, дишаха, за тази свобода и следваха неспирно трудния и опасен път, за да я постигнат, за да я имаме ние днес.

Прекланяме се и благоговеем в мълчание всеки път, когато на първи юни свирят сирените, за да спомнят подвига на Ботев. Поднасяме венци и коленичим всеки път, когато на 19 февруари честваме годишнина от обесването на Апостола на свободата. Но дали това е достатъчно?

Сигурен съм, че всеки от нас носи дълбоко в сърцето си и пази в свято кътче на душата си спомена за двамата велики борци за свобода и правда. В забързания ход на дните в съвременния свят сякаш няма ежедневни поводи да се обръщаме към тази част от сърцето и душата си. Но винаги, когато стане дума за България, образите им се появяват пред нас. Всеки проблем, който затруднява живота ни в родината, ни поставя пред въпроса: как биха постъпили Ботев и Левски, ако живеяха сега. Всеки млад човек, преди да се предаде и да реши да избяга от своята родина, следва да си спомни за избора на Ботев и Левски. Те ни посветиха живота си, за да живеем в свободна родина, в нашата България, а не да напускате отечеството си. Ботев и Левски не бягаха от робството, защото бяха вътрешно свободни, те се изправяха пред проблемите на своя народ, за да ги решат с цената на живота си. Всяко свое дихание, всяка своя мисъл и действие посветиха на борбата, за да постигнат свобода, светлина и бъдеще за своя народ.

Непростимо е в извоювания от тях свободен свят, ние да живеем във вътрешно робство и мрак!

Краткият живот на Ботев и Левски е ярък пример на гражданска саможертва и ние, потомците им, не следва да се ограничаваме до отбелязване на техните годишнини или до изучаване на житейския и творческия им път. Ние сме исторически и морално задължени към техния пример, към нашето настояще в родината, което те начертаха за нас със своя подвиг преди повече от век. Задължени сме към бъдещето, което те ни завещаха чрез саможертвата си. Това е нашето бъдеще в родната земя, което ние, свободни и много по-щастливи, трябва да творим всеки ден.

Ален Дечев - випуск 2016 г.

Конкурс за есе на тема: „Живеем в земята на Ботев и Левски“

Патронен празник 2016 г.

„Звездата в мен“

Елена Назаркова - 5б клас

ТАЙНАТА ИСТОРИЯ

Била страшно студена зима. Най-студената от години. Страшна виелица... Изстинала земя, вятър, отвяващ надеждите, и една топла душа, ходеща из снега. Облечена с червена рокля, със златистобели коси и огромни зелени очи, в които винаги имало една тайна, неразкрита досега... Понякога тези очи били студени и неподвижни, но ако се загледаш, виждаш светлина и една искрица от пламъче. Какво правеше навън в тази виелица с рокля? Не ѝ ли беше студено? Може би топлината, която носеше дълбоко в себе си, я предпазваше. Тя можеше да убива, но и да спасява. Сега очите ѝ търсеха. Пред погледа ѝ попадна едно малко момиченце, седнало в една пряска, треперещо от студ. Тя бързо взе детето на ръце в търсене, защото зимата не беше само студ и виелици. В нея имаше и топлина.

Всички знаем как изглежда зимата. Сурова, ядосана, убиваща с дъха си. Тя вече не искаше да бъде такава. Искеше да покаже, че е добра, искаше да е обичана от сестрите си. Разбрала бе това след много години, но все още вятърът не бе отвял надеждата ѝ.

Елина Атанасова - 7б клас

НА ВАС, УЧИТЕЛИ

Днес ние не се сбогуваме,
днес ние празнуваме
нещо ново като пролетта
и като път в неизвестността.

И с усмивки ведри на уста,
и с горчиви сълзи през нощта
минахме през трудности и грешки,
за да калим сърцата си човешки.

Ако погледнете сега в очите ясни,
ще видите душите ни прекрасни.
Изпълнени сме с дързостта,
готови сме за полет по света.

Благодаря, че ни дарихте със криле,
за да достигнем синьото небе.
Благодаря ви, че ни подкрепихте
и света ни оцветихте.

Врата пред нас нова се отваря,
но миналото не се забравя.
Много занапред ни предстои,
но споменът за вас на времето ще устои.

Параскева Боянова - випуск 2018 г.

Параскева Боянова - 7б клас

СПИРАЛАТА НА ВРЕМЕТО

Преди време, когато бях на село и подреждах, намерих една кутия. Отворих я и в нея намерих часовник. Взех го и започнах да го разглеждам. Приличаше на обикновен часовник, но вместо часове имаше години. Оставих кутията и тръгнах да повикам баба. В този момент моята любопитна котка надникна в кутията и натисна с лапичката си часовника. Стрелката се завъртя. Изпитах странно усещане - сякаш бях в силен водовъртеж. Когато отворих очи, стрелката беше спряла на 1864 г. Бях се озовала в малко селце, в което нямаше нищо освен изоставени къщички. В една от къщите намерих отново красива кутия, върху която пишеше: „Внимавай какво си пожелаваш!“ Отворих кутията и видях в нея възшебен пръстен. Взех го и пожелах селото да се оживи - много хора, паркове и къщи. Пръстенът светна и желанието ми се сбъдна. Тръгнах да се разхождам и да разглеждам. Започнах да си пожелавам напосоки. След дванадесетото ми желание пръстенът проговори с човешки глас:

- Имаш само още едно желание!

Зачудих се какво да си пожелаая. Повече от всичко исках да се прибер вкъщи, но ми харесваше и в селото - там вече имах много нови приятели. Все пак аз казах:

- Искам да се прибера у дома.

Пръстенът се прибра в кутията и преди да се затвори спиралата, се завъртя и аз се озовах в стаята на село. Котката спеше и мъркаше, а кутията с часовника беше паднала на земята. Нямах идея кой ден е и колко е часът, затова се затичах бързо при баба. Попитах баба колко е часът и ѝ разказах какво ми се е случило. Баба ми намигна и ми каза, че сънувам интересни сънища. Беше минал само час, откакто котката настъпи часовника, а ми се струваше, че са години. Върнах се в стаята, прибрах кутията с часовника в гардероба и се затичах към градината да скачам на батут с братовчедка ми.

Радостина Лазарова - 5в клас

Силвия Величкова - 4а клас

Ния Миланова - 6в клас

МОЯТА ГОРА

Моята гора, моето чувство, моята обич, моето детство.

През зимата ледена кралица, а през лятото - слънчева принцеса.

Нощем - зловеща, но спокойна, а денем - мила и чаровна.

Всичко в нея има и живот в ней цари.

Може всеки да намери онова, което търси.

Добро в мен ти вселяваш, но злоба не ми даряваш.

Красива си, но не безгрешна.

Щом вятър задуха в клоните ти, ярост те изпълва.

От жена със сърце голямо, ти превръщаш се в стрела
и твоят връх ме поразява.

Злоба не изпитвам аз, а с обич се прекланям в този час.

Велика си, моя горо!

Навярно столетна си до веки!

Чувство мое, детство мое, обич моя и майка завинаги!

Захара Йорданова - 6в клас

УЧИЛИЩЕ

Щом звънчето ни прекрасно
бие със гласчето ясно,
дечица весели, игриви
влизат в стаите красиви.
Там разказчета ще четат
и стихче ще наизустят.
А щом звънецът се обади пак,
всички те ще са на крак.
Ще е пълно със деца на двора,
но пък празно в коридора.

Екатерина Козарева - 4г клас

Ася и Диана Василеви - 4а клас

Ема Захова - 2а клас

ДЕТСТВО МОЕ

Отново е есен...
и ние сме малко пораснали,
не стихва нашата песен
и в шепите носим от детството.

Уроците дълги не чакат,
а бие сърцето ми лудо,
как искам да тичам, да скачам!...
А трябва да мисля за друго.

Аз знам, че ви трябват хирурзи,
летци, инженери, актьори,
но спрете, почакайте малко!
Кога ще намеря отново
аз моето детство вълшебно?...

Кристиан Тодоров - 4б клас

ПРИЯТЕЛСТВО

Приятелството грешките прощава
в трудните ни мразовити дни!

Приятелството обич ни дарява
и кара сърцето да тупти!

Приятелството с надежда ни изпълва
за бъдещите наши дни.

Приятелството с радост ни огрява
и топли нашите души!

Приятелството ценен дар е
за този, който го цени!

Катрин Тодорова - 46 клас

УЧИЛИЩЕ МОЕ

Училище мое, то най-добро е!
Учителката моя ме учи да чета,
учи ме приятелство какво е.
Като нея няма на света!

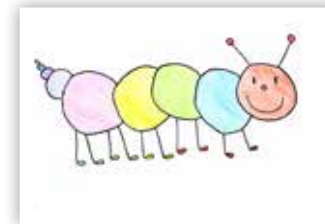
С приятелите верни аз играя,
заедно сме на живо и във чат.
Не ще ме оставят в беда, зная.
Шесто училище - мой детски свят!

Анна Парашкевова - 46 клас

МЕЧКА ИЛИ БУБОЛЕЧКА

Истината е, че аз в детската градина бях като една мъничка буболечка - много тиха, много послушна и много добричка, всички се държаха добре с мен и аз с тях. Но вкъщи аз от малка буболечка се превръщах в дива мечка - скачах навсякъде, разхвърлях си играчките, не слушах и правех бели, затова баба постоянно ми казваше: „В детската градина буболечка, а вкъщи мечка”.

Поради тази причина аз си измислих името Сияна Буболечкова.

КЪСМЕТЛИЙСКИ ДЕН

Един ден /или по-скоро една вечер/ аз, мама и татко бяхме на море и се разхождахме по крайбрежието. Аз видях един лунапарк и ги накарах да отидем. Там имаше много, наистина много забавления, но аз се спрях на една игра, в която теглиш въженце и получаваш играчка.

Аз много си харесах една панда, която стоеше в ъгъла и просто се протегнах и си я взех. Бях толкова щастлива до момента, в който ми казаха, че не може просто така да си я взема, а трябва да я спечеля! Аз, натъжена, оставих пандата и си изтеглих едно въженце... Всички онемяхме! На въженцето висеше пандата! Аз бях най-щастливото дете на света, а сега с радост разказвам тази история.

Сияна Величкова - 4а клас

ЛАУРЕАТИ НА ПРЕСТИЖНИ НАГРАДИ

Андрей Гичев - 7а клас
Златен медал от Международен конкурс за млади пианисти - 2014 г.
Виена, Австрия

Георги Раданов - За клас
Лауреат на Международен конкурс за детска рисунка на тема: „Не на цигарите!“
Носител на голямата награда - екскурзия до Рим и среща с папата - 2018 г.

Емил Моллов - випуск 2016 г.
Златен медал от Международен турнир по таекуондо Македония Къп
Златен медал от Кондор Къп
Сребърен медал от Мултиевропейски игри

Максим Радев - 3а клас
Бронзов медал от Международен турнир по фехтовка за деца Купа Рипоста - 2018 г.

Андреа Коцинова - 6а клас
Носител на Купа Надежди за 2017 г. и 2018 г., която се присъжда от Българската федерация по ски за най-високи постижения през състезателния сезон във възрастова група 11-13 год.

Никол Златкова - 4б клас
Златни медали на Държавно първенство по художествена гимнастика - девойки младша възраст - 2018 г. в две дисциплини: без уред и въже.

**ОТБОРЪТ НА УЧИЛИЩЕТО - ДЕВОЙКИ,
СПЕЧЕЛИЛ ПЪРВО МЯСТО
НА УЧЕНИЧЕСКИТЕ ИГРИ ПО ВОЛЕЙБОЛ - I.2019 г.**

Виктория Щерева - 5в клас

Съставили:

В. Красналиева - учител по български език и литература

М. Александрова - учител по български език и литература

И. Спасова - учител по история и цивилизация

Св. Киприна - учител по изобразително изкуство